

Vršovice 10.10.2010

Pozdrav: Milé sestry a bratři, zdravím vás a vítám na nedělních bohoslužbách, ke kterým jsme se sešli, abychom naslouchali Božímu Slovu a nechali je promlouvat do svých životů. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše, ať to slyší pokorní a radují se. Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujme spolu jeho jméno. Dotázal jsem se Hospodina a odpověděl mi, vysvobodil mě od všeho, čeho jsem se lekal. Ž 34,2-5

Píseň: 614 Vzdávám Ti, Bože, chválu svou

Modlitba: Pane Bože, náš Otče, nasloucháme svědectví životů všech, kteří Tě hledali a hledají ve svých životech i v tomto světě a děkujeme, že jim smíme naslouchat. Děkujeme, že nám přinášejí odvahu víry i svoji pochybnost, že přinášejí své trápení i svou radost a to vše ve vděčnosti za Tvé požehnání. Děkujeme, že nás svým svědectvím učí Ti děkovat. Potřebujeme to slyšet, potřebujeme otevírat pohled na Tvé království, které se nám někdy ztrácí v záplavě událostí, které jakoby nepatřily pod Tvoji pravomoc. Trápí nás to a někdy si nevíme rady, co s tím. Proto Ti děkujeme, že vstupuješ do našich životů svým Slovem, kterým prosvětluješ výhled naděje pro lidský život. Naděje důvěry v Tvoji blízkost, jak ji přinesl Tvůj Syn a náš Spasitel Ježíš z Nazareta. Děkujeme Ti, že dnes toto Tvé Slovo smí zaznívat po celém světě.

Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: Prosíme Tě, dej nám, Pane, sílu

Čtení: Gn 32,22-31

Píseň: 502 V pokoře srdce svého

Text: Lk 18,1-8

Haleluja. Hospodine, klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost. Haleluja Ž 138,2

Dnes je neděle díkůvzdání a texty, které jsme četli působí pro tuto neděli poněkud neklasicky. Chudá vdova v Ježíšově podobenství doráží na soudce, Jákob bojuje svůj boj u potoka Jabok. Také my zápasíme - ve svém životě i o svůj život. Snažíme se probojovat k poznání, pod jakou pravomoc vlastně patříme, komu vlastně děkovat, za vše, co prožíváme v našich životech. To je zásadní otázka dnešní neděle - komu děkovat, ke komu volat. Nejenom lid Izraele se přiznává k Jákobově životní cestě, která jakoby začíná konfliktem ještě dříve než sama vůbec začala - když maminka Rebeka čekala Ezaua a Jákoba, čteme, že „Děti se však začaly v jejím těle strkat“. A konflikty je Jákobova cesta neustále lemována. Kde tady najít pevný bod, kde najít místo pokoje a smíření? I my tuto cestu chápeme, i my se k ní přiznáváme. K cestě zápasu o Boží požehnání, Boží přítomnost v našich životech. Stejně jako Jákob dobře víme, jak ji potřebujeme a jakoby se k ní neumíme přiblížit dospělým způsobem. Není nesnadné si do Jákoba rýpnout, ale jedno se od něj bezesporu můžeme učit - té touze, vědomí, jak moc potřebujeme ve svých životech Boží přítomnost.

Lidský život se pohybuje jak po horské dráze - ve chvílích odvahy jsme schopni být skutečnými, dospělými lidmi, lidmi, kteří chápou svět se všemi jeho krásami a děsivostí, kteří si uvědomují rozporuplnost svých vlastních schopností - a přece s nezmenšenou odvahou jdou dál a s obdivuhodnou silou a vitalitou se těší ze života. A pak odvaha opadne a ukáže se v celé nahotě, co všechno dokázala přemáhat. Najednou se ztrácí jeho smysl, najednou není jasné, odkud a kam jdeme, komu a za co vůbec děkovat. Ukáže se, jak obtížně dokážeme žít bez ukotvení Božího požehnání.

Až do chvíle, než se mi před očima setkaly tyto dva texty - starozákonní oddíl o Jákobově zápase u potoka Jabok a novozákonní Ježíšovo podobeství o vdově a soudci, jsem si neuvědomil, že by k sobě mohly patřit. Až církevní perikopy z ekumenického lekcionáře přivedly onu vdovu k potoku Jabok a já si uvědomil, že tam patří. Že vdovin boj o zastání je bojem o Boží požehnání, o Boží přítomnost v jejím životě. A obyčejnost, všednost jejího boje je pro mě snad ještě působivější než zápas Jákobův.

A tak tu tedy oba stojí - společně a každý sám. Čelí vlastní minulosti i budoucnosti a hledají v ní Boží přítomnost. To, co se při pohledu do lidského života objevuje, je smutné a běžné. Absence smíření. Narušené lidské vztahy. Provinění i křivda. Jako bychom tu měli tento fakt ze dvou

stran. Jákob je tím, který vztah narušil, který podvedl Ezaua a musel utéct s křikem svého bratra v uších. Jákob, který šel životem jakoby na útěku před tímto křikem. Před křikem narušeného vztahu. Před křikem zkaženého, zmateného života, který neumí prosit a děkovat, který umí pouze uhýbat. Jákob šel a učil se žít s Boží přítomností v různých zápasech svého života, ale tento základní zápas návratu, zápas o odvahu postavit se tváří v tvář vlastnímu životu v jeho plnosti - s jeho výšinami i hlubinami - tento zápas měl stále před sebou. A teď přichází. Chudá vdova je tou, která je jakoby na druhé straně. Je tou, které bylo ublíženo a ona se domáhá práva. A i ona stojí u svého potoka Jabok a musí se vyrovnat se svým životem. Životem, ve kterém ji nejen světské soudy, ale i Pán Bůh jakoby neslyší. A tak se i ona, stejně jako Jákob, vrací ke chvíli rozkolu ve svém životě. Ke spravedlnosti a smíření. K Boží spravedlnosti a smíření.

Vdova je sama. Zdá se, že je v tomto faktu na tom hůře než Jákob se svou širokou rodinou a mnohým majetkem. A přece i tady se ti dva setkávají. Setkání s Bohem ve vlastním životě - zápas o skutečné setkání s Bohem - tady nemůže být s námi nikdo další. Tady najednou nejde o množství prostředků, kterými disponujeme. Víme to, nebo to jen tušíme - a přece se toho bojíme. Právě sem patří smutek bohatého mládence, když ho právě na tento základní fakt Ježíš upozorňuje.

Zápas začíná. Nebo spíš vrcholí. V tuto chvíli vrcholí životní zápasy Jákobovy. Tady se ukáže, kam se bude jeho život ubírat dál. Jákob - *Ja`qob* - zápasí - *jé'ábeq* - aby mohl plně žít, aby mohl obejmout - *jechabbeq* - svého bratra Ezaua. Jakoby nám v každém slově textu rezonuje, jak zásadní zápas se tu odehrává. A když Jákob v zápase obstál a vybojoval si požehnání, tak už to nezápasil Jákob, ale knížecky zápasil - *jisar* - s Bohem Izrael - *Jisrá'el* - tedy 'Zápasí Bůh'.

Stalo se něco velikého - člověk Jákob se vyrovnal se svým životem - protože se probojoval k rozpoznání Boží přítomnosti ve svém životě. To Bůh bojuje - *Jisrá'el*. Bůh dává dar života, Bůh sám dává požehnání. Kulhající Izrael je v této víře silnější než Jákob v plné síle.

To si máme pamatovat. To na paměť nazval Izrael místo u potoka Jabok Peniel - Tvář Boží. Proto ten zvyk nejíst šlachy při kyčelním kloubu. Ne kvůli náboženskému rituálu. Na paměť - aby to lidu Izraele připomínalo ve všedních i svátečních dnech Jákobův zápas. A chudá vdova si to připomínala. A bojovala svůj zápas u potoka Jabok o Boží požehnání ve

svém životě. Proti křivdě, proti zlobě. O Boží přítomnost ve svém životě. Ježíš najednou přerušuje příběhy, kterým jsme naslouchali a naprosto přímo je obrací konkrétně do našich životů. Ptá se: „Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde? Budou si lidé stále pamatovat Jákobův zápas a zápas chudé vdovy? Budou hledat toho, kdo naplňuje lidský život, aby Ho chválili a děkovali?“ Taková přímá otázka zaznívá v neděli díkčinění, kdy chceme chválit a děkovat.

Jakkoliv se stále znovu cítíme být tím prchajícím Jákobem, nejsme tu s onou naléhavou Ježíšovou otázkou sami. Ježíš z Nazareta, Kristus, Spasitel, nám nabízí pomoc v tom našem zápase u potoka Jabok. On sám se nabízí, že nám bude stát po boku. A Pán Bůh nám posílá nové a nové svědky, že tato pomoc přemáhá všechno těžké v našem životě, co se zdá tak nepřekonatelné. Uvědomili jsme si to při loučení s naší milou sestrou Alenou Paškovou tento čtvrtek. Pán Bůh je s námi, nabízí nám život plný své milosti. Máme za co děkovat.

Amen.

Píseň: S216

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobena zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.

1K 10,13

Požehnání: Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. Neboť já, Hospodin, jsem tvůj Bůh. Iz 43,1b-3a

Píseň: 487 Amen, Otče, rač to dáti